

AGÈNCIA KRONOS L'ORIGEN

Jacobo
Feijóo
Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

Una escorta militar armada acompanya un senyor vestit elegantment amb levita i un mocador lligat al coll.

El gentilhombre porta unes ulleres menudes de vidres redons i té l'aspecte d'acadèmic. Uns quants passos darrere seu, un criat transporta una xicoteta arca de cedre.

Amb pas decidit, s'obrin camí entre els cortesans del Palau Reial travessant la llarga catifa central i, finalment, es paren davant de la reina.

Fan una reverència a Sa Majestat i tot seguit es produeixen uns instants de silenci tens.

–On va ser? –pregunta en un to sec i sense més preàmbuls un individu amb uniforme de general que deu acompanyar la reina. Du un bigot espés unit a les patilles, tirant a blanc, i li creua el pit una banda ampla. El tall d'un sabre li ha deixat una cicatriu a la galta.

–A Andalusia –contesta l'home de les ulleretes redones–. El vam trobar en una de les excavacions que comande, al soterrani d'un convent. És una troballa arqueològica única.

–Ho saben els carlins? Els revolucionaris? –interromp amb contundència un assessor de la reina, vestit de clergue. El seu hàbit és de color morat i un barret ample li cobreix el cap. Tot i que procura dissimular, se li noten els nervis.

–Els nostres espies diuen que encara no –li respon un altre assessor fosc, amb aspecte de funcionari.

La reina, del tot en silenci, fa un gest discret, però autoritari, i els convidats fan un pas al costat i deixen el criat davant d'ella. L'home fa un colp de cap com una reverència i obri l'arca de cedre sense perdre ni un segon.

Té les mans cobertes amb uns guants gruixuts de cautxú. Les fica a l'arca i, amb compte, en trau una caixa metàl·lica feta amb filferro i peces de diversos metalls. Sembla embolicada en rajos blavosos que guspiregen. L'exhibeix davant de Sa Majestat. A la cara del general, del funcionari i del clergue apareix un posat de gran sorpresa.

–Què més sabem? –pregunta la reina, categòrica.

–Poca cosa, Majestat. Tot just estem començant a fer servir l'electricitat gràcies als descobriments de Morse, Gauss i Weber. Però aquest aparell... estava amagat en una paret falsa enmig d'unes ruïnes antigues!

Els assessors de la reina es miren els uns als altres, incòmodes i estupefactes.

–I això què fa? –pregunta la reina en el to lacònic dels qui estan acostumats a donar ordres.

–Tampoc ho sabem, encara –respon l'arqueòleg–. Només hem descobert que qualsevol cosa que hi posem desapareix com per art de màgia. I torna a aparèixer al cap d'una setmana!

–El diable és per totes bandes –murmura el clergue, senyant-se.

Els dirigents murmuren entre ells i després xiuxiuegen alguna cosa discretament a l'orella de la reina. Ella assenteix, mira fixament l'arqueòleg i diu:

–Don Pedro, hem d'estudiar el poder d'aquest artefacte que sembla que es burle del temps. Crearem una comissió específica que se n'encarregue. Li posarem de nom Kronos, que, com vosté sap, era el déu del temps a l'antiga Grècia. Per ara, és millor que a vosté el retinguem, per la seua seguretat. No se

sap mai què li podria passar. El regne té molts enemics disposats a tot, i la seua vida podria córrer un perill seriós.

Els soldats agafen suaument l'arqueòleg pel braç i el conviden, estirant-lo, perquè els acompanye fins a l'eixida del Palau Reial.

–Majestat! –protesta Don Pedro mentre se l'emporten–, no puc abandonar les meues excavacions! Sospite que encara hi ha més coses per descobrir!

Les seues paraules es perden enfosquides pels cossos de la guàrdia que, i ara sense dissimular, se l'emporten detingut fins i tot retorcent-li el braç.

–Aquest artefacte pot ser molt poderós –intervé el general, fent per no alçar la veu i mirant de reüll la caixa metàl·lica que encara reposa a les mans del criat. Els seus ulls reflecteixen el foc de qui desitja el poder.

–Certament –afegeix el funcionari, amb una brillantor cobdiciosa a les pupil·les–. Ens interessa a tots. Molts pagarien enormes quantitats de diners per tindre'l.

–L'hauríem de destruir! –protesta el clergue entre dents–. És cosa del diable!

Els dirigents, desconfiant els uns dels altres, intercanvien mirades. Sa Majestat la Reina gruny internament. Hi ha alguna cosa que no li fa gens de gràcia, de tot aquest assumpte...

